

καὶ θὰ τὴν γλυκοκοιμίῃ τὴν νύκτα αὐτόθι. Γλυκοκοιμήθηκα
᾿ς τὸν ἥσκιο τῆς ἐλίας ὡς τὸ δειλινὸ Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κοιμᾶται τ' ἀγοράκι μου καὶ ᾿γὼ τὸ νανοῦρίζω,
καὶ τὴ γουνίτσα του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βαρυάλλ.) Θράκ. (Μέτρ.)

Τρίτην εἶδε τὸν ὄνειρο, πού ᾿θελε νὰ πεθάνῃ,
οὔτ' ἔτρωγε οὔτ' ἔπινε οὔτε γλυκοκοιμοῦδαν
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Κοιμᾶται τὸ μικράκι μου κ' ἐὼ τὸ νανοῦρίζω,
κ' ἐὼ τὴ γούνια του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βαρυάλλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Σ' ἀφίνω τὴν καληνυχτιά, πέσε γλυκοκοιμήσου,
᾿ς τὸ ὄνειρό σου νὰ μὲ διῆς σκλάβο καὶ δουλευτή σου
Δαρδαν.

Τὴν καλησπέρα ἔφερα καὶ νὰ μὲ συμπαθήσης,
γιατὶ γλυκοκοιμούσου καὶ τώρα θὰ ξυπνήσης
Χίος.

Ἐνα βράδο βραδούτσικο, τέτοιο βράδο δὲν εἶδα,
μ' ἐκέρναν ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ γλυκοκοιμίῃ
Πόντ. (Ἰνέπ.)

Μάειδ' ἔτρωγε, μάειδ' ἔπινε, μάειδε γλυκοκοιμᾶται
Πελοπν. (Οἶν.)

᾿Σ ἕναν στρώμαν νὰ π-πέσουμιν νὰ γλυκοκοιμηθοῦμιν,
νὰ σὲ φιλῶ νὰ μὲ φιλᾷς, ὥστε νὰ βαρεθοῦμιν
Κύπρ.

Νὰ ἡ ρίζα μου, νὰ δέσης τ' ἄλογό σου,
νὰ οἱ κλώνες μου, νὰ βάλῃς τ' ἄρματα σου,
νὰ κι ὁ ἥσκιος μου, πέσε γλυκοκοιμέθου
Πόντ. (Ἰνέπ.) || Ποίημ.

Ἄσε τὸ νιὸ νὰ ξαγρυπνᾷ, νὰ κἀνῃ σου καρτέρι,
γιατὶ θεὰ ῥθῃ ἕνας καιρός, ὅταν σὲ κἀνῃ ταίρι,
ποῦ αὐτὸς γλυκοκοιμούμενος θὰ σοῦ γυρνᾷ τὴν πλάτη
Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 107.

Ἀφήσ' τε τὴν ἐφέτος νὰ μὴ θαυματοργήσῃ
καὶ ἥσυχά νὰ πέσῃ νὰ γλυκοκοιμηθῇ

Γ. Σουρ., Ἀπαντ., 1,264. Ἡ μετοχ. γλυκοκοιμισμένος, ὁ
εἰς γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον περιπεσών, ὁ ἡσύχως ὑπνώ-
των Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμου, ἡρεμῶ, ἀκίνητῳ
Γ. Μαρκορ., Ὁρκ. εἰς Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

᾿Ολα σιγοῦν ᾿ς τὴ θάλασσα γλυκοκοιμοῦνται οἱ ἀνέμοι.

γλυκοκοίμισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Βάιγ.
Πρω. Δημητρ. γλυκονκοίμ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρ-
ναν.) γλυκοκοίμημα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῖ ζ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ἰ-
μ ῆ μ α ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο κ ο ι μ ᾱ μ α ι, ὁ δὲ γ λ υ κ ο κ ο ἰ-
μ ι σ μ α καὶ εἰς Σομ.

Τὸ ἡδέως κοιμίζειν τινὰ ἐνθ' ἄν.: Τοῦ παιδιοῦ τὸ γλυκο-
κοίμισμα μὲ τὸ νανοῦρισμα Λεξ. Δημητρ. β) Τὸ κοιμᾶσθαι
ἡδέως Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ γεροῦ παιδιοῦ τὸ γλυκοκοίμημα.

γλυκοκοιμιστής ὁ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῖ ζ ω.

Ἐπὶ τοῦ Μαΐου ὡς προκχλοῦντος γλυκύν, εὐχάριστον
ὕπνον.: Ἄσμ.

᾿Ο Μάης ὁ γλυκοκοιμιστής, ὁ γλυκομάης.

γλυκοκοίταγμα τό, Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. κ.ά. —

Ι. Πολέμ., Κειμήλ., 48 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοίταγμα
Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι τ ᾱ ζ ω.

Τὸ μετὰ γλυκύτητος, μετὰ συμπαθείας ἢ ἐρωτικῶς προσ-
βλέπειν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄχ, πότε, φῶς μου, πέ μου το, πότε θὰ μοῦ χαρίσῃς
ἕνα σου γλυκοκοίταγμα νὰ μὲ παρηγορήσῃς;

Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. || Ποίημ.

Ἐλέησε τῶν χειρῶν τοὺς κόπους | καὶ τῶν στηθῶν τ'
ἀναστενάγματα,

ἀνέμους μαύρων καταγίδων,
καὶ τὰ γλυκοκοιτάγματα | τῶν ματιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκοιτάζω σύνθ. γλυκονκοιτάζω Μακεδ. (Δεσπότ.
Θεσσαλον.) γλυκονκ'τάζω Ἡπ. (Κουκούλ.) γλυκοκοιτάω
Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιτῶ
Ι. Πολέμ., Χειμώνων., 170 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μέσ.
γλυκοκοιτάζομαι Λεξ. Δημητρ. Ἀόρ. ἐγλυκοκοιτάχτηκα
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾱ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι τ ᾱ ζ ω.

Προσβλέπω τινὰ μετὰ συμπαθείας, μετὰ γλυκύτητος, μετ'
εὐφροσύνης σύνθ.: Ποίημ.

Πότε γλυκοκοιτάζει ψηλὰ τ' ἀστέρι τ' οὐρανοῦ
Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 1,186. β) Προσβλέπω τινὰ μετὰ πό-
θου, ἐρωτικῶς σύνθ.: Ἀλήθεια, ἡ μικρὴ τὸν γλυκοκοιτάζει
Γ. Ξενόπ., Ἀφροδ., 79. Ἀλλοίμονο σὲ σένα, ἂν τύχῃ καὶ
γλυκοκοιτάξης τὸ βασιλιά μου Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ.
142. Κ' ἔδειξε ἀπάνω ᾿ς τὸν τοῖχο τὸ ζευγάρι τῶν προπατό-
ρων ποὺ γλυκοκοιτάζονταν, ἕναν αἰῶνα τώρα, μέσα ᾿ς τὰ
πλαίσια τους Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγρολούλ., 24 || Ἄσμ.

Τὰ μαῦρα μάθια τ' ἀγαπῶ, γιατί γλυκοκοιτάζουν
κι ὁδε γυρίσω καὶ τὰ ᾿δῶ, μέσ' ᾿ς τὴν καρδιά μὲ σφά-
ζουν

Κρήτ.

Βρίσκου μινὰ κόρη πῶπλινι, τὰ μάτια δακρυσμένα,
κι ἀνοῖξα τὰ ματάκια μου κι τὴν γλυκονκοιτάζω
Μακεδ. (Δεσπότ.) || Ποίημ.

Καὶ γλυκοκοιτάξαν πάλι | δυὸ ψυχές ἡ μιὰ τὴν ἄλλη
Μ. Τσιριμῶκ., Ἐκ βαθ., 61.

γλυκοκοκκινάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ο κ κ ι ν ᾱ ὶ δ α.
Ἐπὶ τῶν χειλέων ἐλαφρὰ ἐρυθρότης.: Ἄσμ.

Πάντα ᾿ς τὴ γυροποταμιὰ δὲν λείπει πρασινάδα
οὔτε κι ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἡ γλυκοκκινάδα.

γλυκοκόκκωνος ἐπιθ. Κύπρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσ-
σογν., 1,144. Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 177.

Ἐκ πιθάν. Βυζαντ. ἐπιθ. γ λ υ κ υ κ ὸ κ κ ω ν ο ς, τὸ
ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κ ὸ κ κ ω ν.

᾿Ο ἔχων γλυκύν κόκκων, κ ο υ κ κ ο ὕ τ σ ι, ἐπὶ τοῦ καρ-
ποῦ τοῦ δένδρου β ε ρ ι κ ο κ ι ᾱ ἐνθ' ἄν.: Βερικοκιά γλυκο-
κόκκωνη Κύπρ. Γλυκοκόκκωνα χρυσόμηλα αὐτόθι. Συνών.
γ λ υ κ ο π ὕ ρ η ν ο ς.

γλυκόκολλα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ ὸ λ λ α.

